

РЕШЕНИЕ

№ 996

гр. София, 21.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора С. Димитров, като разгледа дело номер **10454** по описа за **2013** година докладвано от съдия Аглика Адамова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 АПК вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Комисия за защита на потребителите (К.), чрез процесуалния си представител, срещу решение от 25.07.2013 г. на СРС, НО, 98-ми състав по нахд № 22217/2012 г., с което е отменено наказателно постановление № К-029231 от 29.10.2012 г. на член в К., с което на [фирма], на основание чл. 228 от Закона за защита на потребителите (З.), е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 500 лева, за нарушение на чл. 55, ал. 6 З.. Като касационни основания се сочат нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Твърди се, че неправилно съдът е приел, че К. е извършила съществено процесуално нарушение като не е приложила санкционна норма, съответстваща на извършеното нарушение. Поради това се иска отмяна на решението на СРС и потвърждаване на наказателното постановление.

Ответникът по жалбата - [фирма], чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли да се остави в сила решението на районния съд, алтернативно да се намали размера на наложената имуществена санкция до предвидения минимален размер, съгласно санкционната норма на чл. 228 З., алтернативно да се приложи разпоредбата на чл. 28 ЗАНН.

Прокурорът счита жалбата за неоснователна.

Съдът, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди наведените касационни

основания, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена в срок и от лице, легитимирано за това.

Разгледана по същество, същата е основателна.

С обжалваното решение на СРС от 25.07.2013 г., НО, 98-ми състав по нахд № 22217/2012 г. е отменено изцяло наказателно постановление № К-029231 от 29.10.2012 г. на член в К., с което на [фирма], на основание чл. 228 З., е наложено административно наказание – „имуществена санкция”, в размер на 500 лева, за нарушение на чл. 55, ал. 6 З..

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба, срещу наказателно постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла и абсолютната погасителна давност за административнонаказателното преследване.

Не е налице, посоченото в жалбата, касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК - съществено нарушение на процесуални правила.

След изслушване на актосъставителя и обсъждане на събраните по делото доказателства, СРС е приел за установено от фактическа страна, че в К. постъпила жалба с вх. № Ц-03-5371/13.06.2012 г., подадена от лицето К. Я.. В хода на извършената проверка по жалбата било установено, че потребителят Я. на 17.04.2012 г. е поръчал по електронен път, чрез сайта на „Т.”, артикул, за което получил и-мейл, че поръчката му е приета успешно. Посочвал се номер на поръчката, продукт, цена на продукта и цена на доставката. Срокът на доставката до дома на клиента бил в рамките на 24 часа до 4 работни дни след поръчката, с изключение на официалните празници. В и-мейла се посочвал и телефон за връзка. На 21.04.2012 г. поръчката била доставена на Я.. На 22.04.2012 г. той се свързал с „Т.” и заявил, че отказва доставената му на предходния ден поръчка. Същият ден сътрудник на „Т.” изпратил на и-мейла на потребителя съобщение със следния текст: „...изпратете ни молба на този мейл: [електронна поща]. Н. тя да съдържа номера на поръчката, артикула, който сте си поръчали, причината, поради която искате да го върнете, сумата, която трябва да се възстанови, вашите имена и номер на картвата Ви сметка”. На същата дата потребителят изпратил искания и-мейл като в този смисъл се възползвал от правото да върне закупените продукти в рамките на 7 работни дни, съгласно разпоредбите на чл. 55, ал. 1 З.. Тъй като нямало никаква реакция, на 19.05.2012 г. Я. се свързал отново с „Т.” с цел изясняване на причините, поради които не е получил сумата от 153.50 лв. На 21.05.2012 г. получил обаждане от служител на „К енд К Е.”, за да се уговори час, в който куриер ще дойде, за да получи продуктите. На 22.05.2012 г. се явил служител на куриерската фирма и взел продуктите. Сумата била възстановена на Я. на 06.06.2012 г.

За така направената проверка и констатации експертите в дирекция „Информационна сигурност и защита на потребители при продажба от разстояние” съставили констативен протокол № К-141774/22.06.2012 г.

След обсъждане на всички събрани доказателства, СРС е възприел за установена фактическата обстановка, описана в акта за установяване на административно нарушение, като е приел, че [фирма], в качеството си на доставчик, не е възстановил на потребителя в пълен размер заплатените от него суми не по-късно от 30 дни, считано от датата, на която потребителят е упражнил правото си на отказ от сключения договор, поради, което е извършил нарушение на чл. 55, ал. 6 З..

При тази фактическа обстановка, въззивният съд е приел, че при издаване на

наказателното постановление е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като е нарушена разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН. Неправилно е посочена в наказателното постановление санкционна норма, която не съответства на установеното нарушение по чл. 55, ал. 6 З.

Настоящата инстанция намира, че при постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на процесуалните правила при установяване на фактическата обстановка. Не се споделят обаче изводите му, че приложима в случая е санкционната норма на чл. 207, ал. 2 З. Съгласно чл. 3, ал. 1 ЗАНН за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му. Безспорно по делото е установено, че потребителят Я. на 22.04.2012 г. се възползвал от правото да върне закупените продукти, като от тази дата започва да тече предвиденият 30 дневен срок за възстановяване на заплатените от него суми. Такова действие по възстановяване не е извършено до 23.05.2012 г. Към датата на извършване на нарушението и към момента на издаване на НП, специалната норма на чл. 207 ЗПП е била отменена и едва с ДВ, бр. 27, в сила от 15 март 2013 г. се въвежда отново, като алинея втора от същата е санкционната норма, кореспондираща с нарушението по чл. 55, ал. 6 З. Поради посоченото, административнонаказващият орган правилно е определил санкцията, съгласно общата разпоредба на чл. 228 З. Освен това не е налице основание за прилагане на по-благоприятен закон, съгласно чл. 3, ал. 2 ЗАНН, тъй като специалната норма на чл. 207, ал. 2 З., въвежда имуществена санкция в по-голям размер – от 1000 до 3000 лева.

Липсват обстоятелства, от които да може да се направи извод, че конкретното административно нарушение, за което дружеството е санкционирано, е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от този вид. Посоченото мотивира настоящият съдебен състав да приеме, че не са налице основанията за прилагане на чл. 28 ЗАНН, което по правните си последици представлява освобождаване на нарушителя от административнонаказателна отговорност.

Основателен се явява доводът на ответника в касационното производство, че в НП не са изложени мотиви защо наложената санкция е в максимален размер. Законът определя границите на имуществената санкция, като за процесния случай тя е от 100 до 500 лв. (чл. 228 З.). Административнонаказващият орган не е изложил никакви мотиви във връзка с определеното наказание, което е пречка да се извърши проверка правилно ли е определен размерът на наложеното наказание не на законовия минимум. Съдът не може да измести административнонаказващия орган и за първи път в съдебното производство да се излагат съображения за размера на имуществената санкция. Ако административният орган беше изложил мотиви защо е наложил санкцията в максимален размер, тези мотиви могат да бъдат проверени и така да се прецени определеният размер на имущественото наказание. Законът посочва границите на имуществената санкция, но във всички случаи, когато тя не е определена на законовия минимум следва да се изложат съображенията за това. След извършена индивидуализация на наказанието за конкретния случай и като взе предвид чл. 27 ЗАНН, настоящият съдебен състав счита, че размерът на наказанието следва да бъде определен на минимума от 100 лева.

По изложените съображения решението на СРС следва да бъде отменено, а наказателното постановление изменено.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63 ЗАНН,

Административен съд София – град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 25.07.2013 г. на СРС, НО, 98-ми състав по нахд № 22217/2012 г.

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № К-029231 от 29.10.2012 г., като вместо наложената имуществена санкция в размер на 500 (петстотин) лева, определя имуществена санкция в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.